

HỒI THỨ MỘT TRĂM TÁM MƯƠI BẢY

DOANH DOANH NGHE LÉN CHUYỆN LÂM, NHẠC

Hai người sóng vai ngồi trong xe nhìn ra hồ nước. Lệnh Hồ Xung đặt tay phải lên lưng bàn tay trái Doanh Doanh. Bàn tay Doanh Doanh khẽ run lên một cái nhưng không rụt về.

Lệnh Hồ Xung nhủ thầm trong bụng:

- Ước gì vĩnh viễn ta được ở trong hoàn cảnh này khỏi phải trở lại dấn thân vào làn gió tanh mưa máu trong võ lâm. Dù ta có được làm thần tiên cũng không sướng bằng.

Doanh Doanh thấy vẻ mặt chàng trăm ngàn lần hỏi:

- Xung lang đang nghĩ gì vậy?

Lệnh Hồ Xung liền đem những tâm nguyện nói cho nàng nghe.

Doanh Doanh xoay bàn tay trái lại nắm lấy tay mặt Lệnh Hồ Xung nói:

- Xung lang! Tiệp thiếp rất lấy làm sung sướng!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh cũng nghĩ vậy.

Doanh Doanh nói:

- Bữa trước Xung lang thống lĩnh quân hùng đến đánh chùa Thiếu Lâm tuy tiệp thiếp rất lấy làm cảm kích nhưng không được hoan hỉ bằng lúc này. Vì giả sử tiệp thiếp là người bạn trai tốt của Xung lang mà bị giam hãm tại chùa Thiếu Lâm thì Xung lang cũng nổi lòng nghĩa khí giang hồ mà xả thân đến cứu viện còn hiện giờ Xung lang chỉ nghĩ đến tiệp thiếp mà không nghĩ gì đến lệnh tiểu sư muội... Nàng vừa nhắc tới mấy tiếng tiểu sư muội Lệnh Hồ Xung đã toàn thân chấn động. Chàng la thầm:

- Hồng bát! Chúng ta phải đi mau mới được!

Doanh Doanh dịu dàng nói:

- Cho đến ngày nay tiệp thiếp mới tin rằng trong thâm tâm Xung lang nghĩ đến tiệp thiếp nhiều hơn là nghĩ tới lệnh tiểu sư muội.

Đoạn nàng khẽ kéo dây cương cho lừa quay đầu lại, cỗ xe lừa từ bờ hồ trở ra đường lớn.

Doanh Doanh lại giơ roi lên con lừa lập tức vung gót mà chạy.

Cỗ xe lừa chạy một mạch chừng hơn hai chục dặm thì vó lừa dường như đã mệt thả bước chậm lại. Cỗ xe chuyển quan hai khúc quanh thì phía trước lại hiện ra một vùng bình nguyên bát ngát. Đồng ruộng bên đường toàn trồng kê. ánh trăng chiếu xuống trông tựa hồ một bức thảm xanh rờn rợn mênh mông không biết đâu là bờ. Bỗng nhìn thấy phía trước trên đường quan đạo có một cỗ xe lớn đứng dừng lại.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cỗ xe lớn kia dường như là xe của bọn Lâm sư đệ.

Doanh Doanh đáp:

- Chúng ta thủng thủng tới coi.

Nàng liền để cỗ xe lừa từ từ tiến về phía trước, xe này cách xe kia mỗi lúc một gần. Xe đi một lúc nữa thì trông rõ bên cỗ xe lừa phía trước có người đi bộ chính là Lâm Bình Chi.

Cỗ xe lừa kia cũng từ từ chuyển bánh tiến về phía trước mấy bước. Người dong xe cũng đã trông rõ bóng sau lưng và đúng là Nhạc Linh San. Lệnh Hồ Xung rất đổi ngạc nhiên đưa tay ra thả dây cương cho lừa dừng lại. Chàng khẽ hỏi:

- Chúng làm gì thế kia?

Doanh Doanh đáp:

- Xung lang chờ ở đây để tiện thiếp lại xem sao.

Nếu để xe tiếp tục tiến về phía trước thì lập tức bị đối phương phát hiện, Doanh Doanh liền thi triển khinh công ngấm ngấm đi theo dõi.

Lệnh Hồ Xung cũng muốn đi theo nhưng chàng chưa khỏi thương thế, không đề tụ khinh công được, đành gật đầu đáp:

- Được rồi!

Doanh Doanh nhảy xuống xe chuồn vào ruộng kê. Lúc đầu nàng đi về phía tây chừng được hơn dặm mới rẽ qua phía bắc. Kê mọc rất dày lá lại rậm um người chuồn vào trong thì ngay giữa ban ngày cũng không ai nhìn thấy có điều lúc này kê chưa lên cao nếu đi ngay người không khỏi thò đầu ra ngoài. Doanh Doanh phải khom lưng mà đi. Khi gần tới đường quan đạo nàng bước chậm lại và đã nghe rõ tiếng vó lừa cùng tiếng xe ở chỗ nào rồi. Nàng đi dưới ruộng kê song song với cỗ xe của Nhạc Linh San.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi nói:

- Kiểm phổ của ta đã giao hết cho gia gia ngươi rồi trong mình ta chẳng còn dấu một chiêu nửa thức nào vậy ngươi còn bám sát lấy ta làm chi?

Nhạc Linh San nói:

- Lâm sư đệ nghi ngờ cho gia gia mưu đồ lấy kiểm phổ của ngươi như vậy là không căn cứ. Sao ngươi không nói theo lương tâm? Lúc ngươi mới nhập môn phái Hoa Sơn thì đã có kiểm phổ gì đâu nhưng ta đối đãi với ngươi rất tử tế. Chẳng lẽ ta cũng vì có chuyện mưu đồ hay sao?

Lâm Bình Chi đáp:

- Tịch tã kiểm pháp của nhà họ Lâm ta khắp thiên hạ đều biết tiếng, nhiều người đã sục tìm trong mình gia gia ta mà chẳng thấy gì dĩ nhiên họ tìm tới ta. Ta biết đâu ngươi chẳng nghe lời đồ đành của gia gia cùng má má ngươi cố ý mua chuộc lòng ta?

Nhạc Linh San ghen ngào nói:

- Ngươi nghĩ thế thì ta cũng chẳng biết làm thế nào được.

Lâm Bình Chi hần học nói:

- Chẳng phải ta trách lầm người đâu! Cuốn Tịch tà kiếm phổ đó rồi sau gia gia người chẳng lấy được ở trong tay ta là gì? Lấy được kiếm phổ trước là hay mà lấy được sau cũng tốt, kết quả đều như nhau. Ai cũng biết rằng muốn lấy Tịch tà kiếm phổ phải nhằm vào con người gã tiểu tử họ Lâm này mới xong. Dù Dư Thượng Hải, Mộc Cao Phong hay Nhạc Bất Quần thì cũng vậy cả chứ có khác gì? Có điều Nhạc Bất Quần thành thì làm vua còn Dư Thượng Hải, Mộc Cao Phong bại thì làm giặc mà thôi.

Nhạc Linh San tức giận nói:

- Người thốt ra những lời tổn hại đến thanh danh gia gia ta thì coi ta là hạng người nào? Nếu không phải... nếu không phải... hừ...

© [HQD](#)